

MARIA LLUÏSA NAVARRO

Josep Lladó i Pascual, el tarannà d'un poeta

Són les sis de la tarda d'un dia d'hivern, ens trobem a casa seva, és fosc i una llum indirecta il·lumina l'habitació, caldejada per la vermellor de dues estufes. Estem asseguts en dos sofàs diferents i comencem a fer-la petar de cara a aquesta entrevista.

Josep, m'agradaria que m'expliquis una mica com veus Argentona, la d'ara i la de la teva infantesa.

Bé, els records de la infantesa sempre acostumen a afavorir la idealització dels records que tens del teu poble, d'algunes circumstàncies. L'Argentona de la meua infantesa era una Argentona que no arribava als 3.000 habitants, per tant era un poble petit, era una Argentona on la mainada podia sortir tranquil·lament al carrer a jugar, sense cap mena de temor per la qüestió dels vehicles i del trànsit en general, ja que aleshores eren comptats els vilatans que tenien el vehicle.

Nosaltres jugàvem a la vorera del capítol a frontó i sortíem tranquil·lament al mig de la carretera sense tenir por de cap vehicle si, de tant en tant, passava un camió, encara ens hi enfilàvem a darrera fins a Sant Sebastià, allà baixàvem i, altra vegada, avall a esperar que en passés un altre.

Tot això passava al carrer Gran?

Si, la meua Argentona ha sigut

l'Argentona del carrer Gran, encara que jo no hi vaig néixer, jo vaig néixer al carrer Sant Miquel. De molt petit que visc al Carrer Gran, tant a la meua casa de sempre a Ca l'Oriol com a la Florida, allà també hi vaig estar uns anys. El carrer Gran ha estat el meu escenari predilecte. Encara que en aquella època, tant podíem jugar al carrer Gran com al Sauló del Cementiri o al Sauló del Puig... Voltàvem tot el poble.

Parla una mica del Centre Parroquial d'aquella època.

El Centre Parroquial en aquella època era el tot d'Argentona, era l'única entitat que funcionava més o menys bé, però és que tampoc n'hi havia cap més.

De quina època parles?

Estic parlant dels anys 40 i primeries dels 50. El Llaç d'Amistat com a entitat i com a activitat va tardar molt més en arribar. El Centre Parroquial des que es va acabar la guerra que va començar a funcionar. Allà, s'hi aplegava la canalla de tot el poble, sense cap mena de discriminació en quant a creences o d'una manera de ser dels seus pares; allà, tothom hi cabia, per a mi ha sigut l'escola de formació diguem-ne literària; allà va sortir la revista *Ecos*, al principi hi vaig col·laborar poc, després, ja hi vaig participar més; allà, hi anava més que res a treure el cap, tenia el costum d'anar a treure el cap a tot arreu.

Per exemple, amb el grup de

Josep Lladó. Foto de Jordi Egea per al llibre *Retrats. Gent del poble. Argentona*

teatre sense haver fet mai teatre, hi anava cada dia a assajar encara que només fos a dir "Déu-vos guardi". Allà, hi anava el meu oncle i el meu pare que feien teatre, tota aquesta generació que ens ha precedit i que ja havien pujat en l'ambient i, que, a l'acabar la guerra i formar el Centre, varen continuar-hi fent teatre.

Com argentoní de tota la vida com veus l'evolució del poble?

Crec que Argentona ha millorat, a pesar que com et deia abans, tenim una visió idealitzada del nostre temps, de la nostra infantesa i joventut, i els pobles com les persones van canviant amb el temps, la joventut d'avui tindran idealitzada l'Argentona que a nosaltres ens sembla que no és tan bona, però per a ells serà la seva Argentona i quan es vulguin fer innovacions també diran aquesta no es l'Argentona autèntica que nosaltres recordem.

Quina és per tu l'Argentona del futur?

Crec que Argentona ha de créixer ja que estem en una àrea que com tots els pobles al voltant de Barcelona han de créixer, no es poden aturar, el que fa falta és que creixi bé, ordenadament. En quant al nombre d'habitants jo crec que d'aquí quinze o vint anys podrà tenir al voltant de 20.000 habitants i si no hi arriba, poc se'n faltará.

Tingues en compte una cosa, el creixement humà comporta també el creixement industrial per dir-ho d'alguna manera, i hi haurà més gent i seran necessaris més llocs de treball i, aleshores, s'ha de contemplar la possibilitat que prosperi la

indústria, i també és important el control o mirar quines indústries s'estableixen al poble i que serveixin per a cobrir les necessitats de feina de la població.

Com veus el tema de la gent gran?

En quin sentit?

La relació de la gent gran amb els joves, per exemple.

Els punts de vista de la gent gran són molt diferents als de la joventut i moltes vegades és difícil de combinar aquests punts de vista. Jo crec que la gent gran ha de fer coses pensant que és gent gran i els joves han d'acceptar

aquesta manera de fer. Crec que hi ha gent que, després de jubilar-se, pot ser molt vàlida. Hi ha coses que es poden fer, aquelles activitats que són pròpies d'una persona que han sigut segurament aficions de tota la vida, pintar, etc., endavant, totes aquelles coses de les quals es puguin aprofitar l'experiència de les persones, encara que l'experiència moltes vegades és personal i intransferible.

Bé, crec que ja m'has donat una idea de la teva experiència personal i intransferible sobre Argentona, i no em queda res més que donar-te les gràcies pel teu temps i fins aviat.

actualitat

Cal Guardià

Finalment l'afer de Cal Guardià, després de mes de dos anys de polèmica, ha pres un camí; el de l'enderroc. Per a fer una mica d'història dels fets més recents, i després d'uns aldarulls per part de membres de la Plataforma en defensa del centre històric d'Argentona al ple municipal del mes de març, es va conèixer que l'Ajuntament havia atorgat a la promotora privada, Mas Vilanova, la llicència d'enderroc del conjunt. A resultes d'això, la regidora Assumpta Boba i dos joves més, es tancaren el dijous 10 de març a Cal Guardià, d'on foren desallotjats i detinguts el dia següent pels Mossos d'Esquadra. El dilluns 14 de març s'inicia el desmuntatge del portal i la finestra exterior de Cal Guardià i la mateixa setmana es duu a terme l'enderroc de tot el conjunt, enderroc que va finalitzar el dimecres 6 d'abril.

Tot s'havia desencallat quan el 7 de febrer la Comissió Territorial del Patrimoni Cultural de Barcelona comunicà a l'Ajuntament d'Argentona que en la reunió del 4 de febrer es va acordar autoritzar l'enderroc de Cal Guardià. Com a condicionant s'imposava el desmuntatge del portal i la finestra exteriors per part d'un arqueòleg i el seguiment pel servei d'arqueologia de la Direcció General dels tre-

balls de deconstrucció. Cal dir que aquest seguiment no fou efectiu fins al dia 30 de març, quan feia gairebé dues setmanes que havia començat l'enderroc, mercès a les gestions realitzades pel Centre d'Estudis i per la Plataforma, atès que el Servei de Patrimoni Arquitectònic havia manifestat que ningú (promotor o ajuntament) els havia comunicat el seu inici. Per aquesta causa es van malmetre i tal volta perdre algunes de les pedres que s'havien numerat corresponents a les tres portes interiors i les finestres de Can Doro. Posteriorment, i mentre es feia el seguiment, es va malmetre part de la coberta de la mina del segle XVIII.

Ara l'únic que resta del conjunt és la capella i la font de Sant Domingo, ja que és un element catalogat a nivell patrimonial, i en la resolució del director general de Patrimoni Cultural de data 21 de febrer demanava que s'establissin els mitjans tècnics adequats per protegir la font. Suposem que en un termini breu s'iniciarà el rebaix del terreny per portar a terme el projecte constructiu, i cal que en aquest cas la promotora i el mateix ajuntament siguin diligents en posar-ho en coneixement de la Generalitat per tal de fer efectiu el seguiment i, si s'escau, les cates prèvies, per poder estudiar i analitzar els presumptes vestigis arquitectònics del subsòl i evitar que es malmeti cap vestigi històric més.